

หลักการสามข้อพร้อมหลักฐาน

[Thai – ไทย – تایلندی]

เชค mühammad อิบนุ ศุลัยมาน อัต-ตะมีมีร์

แปลโดย

ดิเรก กุลสิริสวัสดิ์ (อิบรอฮิม กุเรชี)

ตรวจทานโดย ซุฟอัม อุษมาน

الأصول الثلاثة وأدلتها

الشيخ محمد بن سليمان التميمي

٤٣٩

ترجمة : ديريك (إبراهيم) كول سيريسوات

مراجعة : صافي عثمان

สารบัญ

คำนำ	2
อาชัมภบท	3
หลักที่หนึ่ง การรู้จักอัลลอห์	8
หลักที่สอง การรู้จักอิสลามด้วยหลักฐาน	18
หลักที่สาม การรู้จักท่านนบี	27

คำนำ

ด้วยพระนามแห่งอัลลอห์ ผู้ทรงกรุณา ผู้ทรงประทาน เสมอ มวลการสรรเสริญทั้งมวล เป็นสิทธิ์ของอัลลอห์ ขอความสันติสุข ความจำเริญ จงมีแด่ท่านศาสตราจุณหัมมัด ศีลอดลัลลอห์ อะลัยฮิ วะสัลลัม ครอบครัวของท่าน และตลอดจนบรรดาสาวกของท่านทั้งมวล

หนังสือ “อัล-อุศูล อัช-ชาะดะอุ วะ อัดลัลลัตุรยา” หรือ หลักการสามข้อพร้อมหลักฐาน เป็นงานเขียนของท่าน อิมาม อัล-มุญัดดิด ชัยคุล อิสลาม มุหัมมัด อิบัน อับดุลวะซาบ (เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. 1206) ต้นฉบับหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอาหรับ และได้มีการแปลเป็นหลายภาษา เป็นบทความที่กะทัดรัด ตรง เป้าหมายพร้อมด้วยหลักฐาน

เล่มที่ปรากฏอยู่ในมือของท่านฉบับนี้ เป็นผลงานแปลของ คุณดิเรก กุลสิริสวัสดิ์ จากกรุงเทพฯ เราขอขอบคุณท่านผู้แปล และผู้เกี่ยวข้องอีกหลายท่าน ที่ได้ให้หนังสือเล่มนี้ได้ปรากฏสู่สายตาเรา วีครั้ง

อะมุด อัล-ลาหิม

กรุงริยาด

21 กุมภาพันธ์ 1991

อารัมภบท

ด้วยพระนามของอัลลอห์ ผู้ทรงกรุณาปรา凡ี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ท่านจำต้องรู้ - ขออัลลอห์เมตตาท่าน - ว่าจำเป็นที่เราต้องเข้าใจหัวข้อสี่ประการนี้

- ความรู้ นั่นคือการรู้จักอัลลอห์ การรู้จักนบีของพระองค์ และการรับรู้ศาสนาอิสลามพร้อมด้วยหลักฐาน
- ปฏิบัติตามความรู้นี้
- การเชิญสู่ความรู้นี้
- ความอดทนต่อความทุกข์ยากในงาน เช่นนี้

หลักฐานคือพระคำว่าสุลตองพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿وَالْعَصْرِ ① إِنَّ الْإِنْسَنَ لَفِي خُسْرٍ ② إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّلِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحُقْقِ وَتَوَاصَوْا بِالصَّيْرِ ③﴾ [آل عمران: 130]

ความว่า “ขอสถาบันด้วยเวลา แท้จริง มนุษย์อยู่ในการขาดทุนนอกจางผู้สร้างและปฏิบัติการดี ตักเตือนกันและกันในสังคมรวม และตักเตือนกันในขันติธรรม” (อัล-อัซร 130:1-3)

ท่านอิมามอช-ชาฟีอีย์ กล่าวว่า “ถ้าอัลลอห์มีทรงประทาน

หลักฐานอันได้แก่ปวงบ่าวที่พระองค์ทรงให้บังเกิดขึ้นมา นอกจาก อัลกุรอานบทนี้ ก็เพียงพอสำหรับพวากเข้าแล้ว”

ในหนังสือรวมนะดีษของท่านอิมามอัล-บุคอรี ท่านเริ่ม บทว่าด้วยความรู้ หลักฐานคือพระคำรับรองคู่ทรงสูงส่งว่า

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَسْتَغْفِرُ لِذَنْبِكَ﴾ [حمد: ١٩]

ความว่า “จงรู้โดยว่า ไม่มีพระเจ้าใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอห์ ดังนั้น จงขออภัยโดยชั้นสำหรับความผิดของเจ้า” (มุหัมมัด 47:19)

เพราะนั้น จึงต้องเริ่มต้นด้วยความรู้ก่อนการพูดและการ กระทำ

ท่านจำต้องรู้ว่า -ขออัลลอห์เมตตาท่าน- หน้าที่ของมุสลิม ชายและหญิงทุกคน จำต้องรู้หลักสามประการนี้แล้วให้ปฏิบัติ ตามนั้นด้วย

ข้อที่หนึ่ง คืออัลลอห์ทรงบันดาลเราและทรงให้เครื่องยัง ชีพ และมิได้ทรงทอกทิ้งเราให้โดดเดี่ยว แต่ได้ทรงส่งเจ้าสูตร(ศาสนา ทุต)ของพระองค์แก่เรา ดังนั้นผู้ใดเชื่อฟังปฏิบัติตามเจ้าสูตร ก็ได้ เข้าสวรรค์ และถ้าผู้ใดขึ้นต่อเจ้าสูตรก็เข้าในไฟนรก หลักฐานคือ พระคำรับรองคู่ทรงสูงส่งว่า

﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَهِيدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ۖ﴾ [١٥-١٦] [المزمول: ١٥-١٦]

ความว่า “แท้จริง เรายังได้ส่งเจ้าสูตรคนหนึ่งแก่สู่เจ้าเพื่อเป็นพยานต่อ

สูญเสีย ดังที่เราได้ส่งเราะสูลคนหนึ่งแก่พิรุโวาน์ แล้วพิรุโวาน์ได้ขัดขืนต่อเราะสูลนั้น เรายังได้ลงโทษเขาด้วยการลงโทษที่ร้ายแรง”
(อัล-มุซัมมิล 73:15-16)

ข้อที่สอง คืออัลลอห์ยินดีที่ใจจะตั้งภาครีดๆ แก่พระองค์ในการเคารพภักดี ไม่ว่าจะเป็นมลาอิคหะ(เทวทูต)ผู้ใกล้ชิดหรือเป็นบุคคลได้รับคัมภีร์ก็ตาม หลักฐานคือพระธรรมของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴾ [الجن: ١٨]
ความว่า “และแท้จริง สถานที่สูญดกมกราบทั้งหลายนั้นเป็นของอัลลอห์ ดังนั้น จงอย่ากิจวอน(ตั้งภาครีด)ผู้ได้เคียงคู่อัลลอห์” (อัล-ญิน 72:18)

ข้อที่สาม คือผู้เด็กดีที่เชื่อพงปฏิบัติตามเราะสูลนี้ และยืนยันในเอกสารของอัลลอห์ จะต้องไม่เห็นดีกับผู้ที่ต่อต้านอัลลอห์ และเราะสูลของพระองค์ แม้ว่าผู้นั้นจะเป็นญาติสนิทก็ตาม หลักฐานคือพระธรรมของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿لَا تَحِدُّ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُؤْدُونَ مَنْ حَادَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا أَبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمْ إِلَيْمَنَ وَأَيَّدَهُمْ بِرُوحٍ مِّنْنَا وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا أَلَّا نَهَرٌ خَلِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴾ [المجادلة: ٢٢]

ความว่า “เจ้าจะไม่พบหมู่ชนใดที่ศรัทธาในอัลลอห์และวันสุดท้ายรักษาอับผู้ต่อต้านอัลลอห์และเราะสูตของพระองค์ แม้ว่าพวกเขาระล่า่นั้นจะเป็นพ่อของพวกเขาระลูกของพวกเขาระหรือพี่น้องของพวกเขาระหรือญาติของพวกเขาก็ตาม ชนเหล่านี้อัลลอห์ได้ทรงเจริญความศรัทธาในดวงใจของพวกเขาระและได้ส่งเสริมพวกเขาระให้มั่นด้วยรูหุ (การสนับสนุน) จากพระองค์ และจะทรงให้พวกเขาระส่วนส่วนรักษาอุทิศตนให้เป็นผู้นำนักในนั้นตลอดกาล อัลลอห์ทรงยินดีต่อพวกเขาระและพวกเขาก็ปริ้นต์ต่อพระองค์ เหล่านี้คือพระคุณของอัลลอห์ จงรู้ไว้เกิดแท้จริง พระคุณของอัลลอห์นั้น พวกเขาระเป็นผู้ประเสริฐความสำคัญ” (อัล-มุญาดิลสุ 58:22)

จงรู้ไว้ด้วยเกิด - ขออัลลอห์ทรงชี้นำท่านเพื่อการเคารพเชื่อพึ่งพระองค์ - แท้จริง อัล-หนีฟียะห์ (ศาสนานั้นบริสุทธิ์) แนวทางของอิบรอหิมันนี่คือ ท่านต้องการพากดีอัลลอห์ เป็นผู้สูงวิเศษในกาลกับดีต่อพระองค์ โดยเหตุนี้แหละอัลลอห์ได้ทรงบัญชาแก่มวลมนุษย์และได้ทรงบังเกิดพวกเขาระเพื่อการนี้ ดังผู้ทรงสูงส่ง (อัลลอห์) ตรัสว่า

﴿وَمَا حَلَقْتُ الْجِنََّ وَالْإِنْسََ إِلَّا لِيَعْبُدُونَ ﴾ ﴿٥٦﴾ [الذاريات: ٥٦]

ความว่า “และฉันมีได้บังเกิดภูนและมนุษย์มาเพื่ออื่นใดเว้นแต่ให้เคารพกัดดีฉัน” (อัช-ชาเรียต 51:56)

ความหมายของ “เดราพากดีฉัน” คือ “ยืนยันในเอกสาร

ของนั้น”

ข้อสำคัญที่เป็นคำสั่งของอัลลอห์ในเรื่องนี้คือ อัต-เตาฮีด (เอกสารของอัลลอห์) และหมายความว่า อัลลอห์องค์เดียวเท่านั้น ที่เราต้องเดราพากดี ข้อสำคัญที่พระองค์ทรงห้ามให้ละเว้นคือ การตั้งภาคีเดียว ต่อพระองค์ (อช-ซีรุก) นั่นคือการวิงวอนต่อสิ่งอื่น ให้เคียงคู่พระองค์ หลักฐานในเรื่องนี้ คือพระคำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا﴾ [النساء : ٣٦]

ความว่า “จงเดราพากดีอัลลอห์ และจงอย่าตั้งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์” (อัน-นิสा�อ์ 4:36)

หลักสามประการ

ถ้ามีผู้ได้ถามท่านว่า หลักสามประการนั้นคืออะไร ซึ่งมนุษย์(มุสลิม)จำต้องรู้จัก ก็พึงตอบว่า “บ่าวพึงรู้จักพระผู้อภิบาลของเข้า ศาสนายของเข้า และศาสนทูตของพระองค์ คือท่านบีมุhammad มัด ศีลลัลลอห์ อะลัยฮิ วะสัลลัม (ขออัลลอห์ประทานความโปรดปรานและความสันติแก่ท่าน)”

หลักที่หนึ่ง การรู้จักอัลลอห์

ถ้ามีผู้ถามท่านว่า “ใครคือพระผู้อภิบาลของท่าน?” ก็จะ
บอกว่า “อัลลอห์คือพระผู้อภิบาลของฉัน ผู้ทรงบริบาลฉัน และทรง
บริบาลประชาชนทั้งหลายด้วยความโปรดของพระองค์ พระองค์
คือผู้ที่ฉันต้องเคารพก็ได้ สำหรับฉันแล้วไม่มีผู้ใดอีกที่จะเป็นองค์
ให้เคารพก็ได้นอกจากพระองค์”

หลักฐานคือพระคำว่า “ของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งที่ได้ตรัสว่า

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ [الفاتحة: ۱]

ความว่า “บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอห์ ผู้ทรงอภิบาลแห่ง^๑
โลกทั้งหลาย” (อัล-ฟاتิหะสุ 1:2)

ทุกสรรพสิ่ง – อีนจากอัลลอห์แล้ว – คือสิ่งที่พระองค์ทรงให้
มีขึ้น และข้าพเจ้าก็เป็นส่วนหนึ่งแห่งการมีขึ้นนั้น

ถ้ามีผู้ถามท่านว่า “ท่านรู้จักพระผู้อภิบาลของท่านได้
อย่างไร? ดังนั้นจงกล่าวเดิมว่า “ด้วยสัญญาณหรือเครื่องหมาย
ต่างๆ ของพระองค์ และสิ่งทั้งปวงที่ถูกสร้างขึ้น ในหมู่สัญญาณของ
พระองค์นั้นคือกลางคืนและกลางวัน ดวงตะวันและดวงเดือน และ
จากสิ่งที่ถูกสร้างอีก ก็คือชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ และผู้ที่อยู่

ในทั้งสองนี้และที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนี้”

หลักฐานคือพระคำรับของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ وَمِنْ ءَايَتِهِ أَلَيْلٌ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ
وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِنْ كُنْتُمْ إِيَاهُ تَعْبُدُونَ ﴾ [๓๗] [فصلت: ๓๗]

ความว่า “และส่วนหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์คือ
กลางคืนและกลางวัน และดวงตะวันและดวงเดือน จงอย่ากราบ
ดวงตะวันและดวงเดือน แต่จงกราบอัลลอห์ผู้ทรงสร้างมัน ถ้า
พระองค์เท่านั้นที่สูเจ้าควรพากดี” (ฟุคศิลลัต 41:37)

﴿ إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ أَلَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ أَسْتَوَى عَلَى
الْعَرْشِ يُعِيشُنِي أَلَيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ وَحِينَما وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَحَّرٌ
بِأَمْرِهِ لَا لَهُ أَخْلُقٌ وَلَا مُرْتَبٌ لَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴾ [๕๓] [الأعراف: ๕๓]

ความว่า “แท้จริง พระผู้อภิบาลของสูเจ้าคืออัลลอห์ผู้ทรงสร้างชั้น
พ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ในระยะหนึ่ง(ตามเกณฑ์ของพระองค์)
แล้วพระองค์ทรงมั่น(อิสตะวา)อยู่เหนือบลังก์(อัวซุ) ทรงให้
กลางคืนครอบคลุมกลางวันในสภาพที่กลางคืนໄล่ตามกลางวันโดย
รวดเร็ว ทรงกำหนดดวงเดือนและหมุนดวงดาวให้อยู่ใต้ด้านขวา(ເຂົາ
มาเป็นประโยชน์)ตามพระบัญชาของพระองค์ จงรู้ไว้เกิด เป็น
(สิทธิ)ของพระองค์ในการสร้างและการบัญชา ผู้ทรงจำารีบูยิงคือ
พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก” (อัล-อะอุรอฟ 7:54)

พระผู้อภิบาลเท่านั้นที่ต้องได้รับการเคารพพากดี

หลักฐานคือพระคำรับรองของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ يَأَيُّهَا أَنَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمْ أَلَّذِي خَلَقْتُمْ وَأَلَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ أَعْلَمُكُمْ تَنَقْوَنَ ⑤ أَلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فَرَشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الْمَرَأَتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنَّدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ⑥ ﴾

[บقرة: ٤٢-٤١]

ความว่า “มนุษย์เข้อย จงเคารพภักดีพระผู้อภิบาลของสูเจ้า ผู้ทรงสร้างสูเจ้าและบรรดาคนก่อนหน้าสูเจ้า เพื่อสูเจ้าจะได้สำรวมตน (ย้ำเกรงต่อพระองค์) ผู้ทรงทำแผ่นดินนี้เป็นพื้นปู และชั้นฟ้าเป็นหลังคา และทรงหลังน้ำจากฟากฟ้า และทรงให้ผลไม้ต่างๆ งอกเงย ออกมาเป็นเครื่องยังชีพสำหรับสูเจ้า ดังนั้น จงอย่าตั้งภารกิจต่ออัลลอห์ ที่สูเจ้ารู้อยู่” (อัล-บะเกาะเราะสุ 2:21-22)

ท่านอิบุน กะษีรุ (ขออัลลอห์ทรงเมตตาเขา) กล่าวว่า “ผู้ทรงสร้างสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เท่านั้น คือผู้ทรงไว้วิชีชิทธิแห่งการได้รับการเคารพภักดี”

แบบต่างๆ ของการเคารพภักดีตามที่อัลลอห์ทรงบัญชา เช่นการอับน้อมยอกรับโดยสิ้นเชิง, ความศรัทธา, การบำเพ็ญความดี ชี้่มีการวิงวอน, ความกลัว(ย้ำเกรง), ความหวัง, การมอบความไว้วางใจ, ความตระหนก, ความประจูน, ความหวาดกลัว, การอับน้อมถ่อมตน, ความหวาดหวั่น, การลุกแก่์โทษ, การขอความช่วยเหลือ, การขอความคุ้มครอง, การวิงวอนขอความ

ช่วยเหลือ, การเชื่อถือสัตว์เพื่อเป็นอาหารแก่คนยากจน, การบัน และ
อื่นๆ คือตามแบบของการเคารพกตีนี้ซึ่ง อัลลอห์ได้ทรงบัญชา
ทั้งหมดนี้เพื่อพระองค์ผู้สูงส่ง หลักฐานคือพระคำวินิจฉัยของพระองค์ว่า

﴿وَإِنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَنْدُعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴾ [الجن: ١٨]

ความว่า “และแท้จริง มัสยิด (ที่แห่งการกราบไหว้ขออัลลอห์) ทั้งหลาย
นั้นเป็นของอัลลอห์ ดังนั้นจงอย่าวิงวอนผู้ใดเคียงคู่อัลลอห์” (อัล-
ญี่น 72:18)

โดยเหตุนี้ ผู้ใดปฏิบัติสิ่งใดมิใช่เพื่อขออัลลอห์ เขายังเป็นผู้ตั้ง
ภาศต่อพระองค์ เป็นผู้ปฏิเสธหลักธรรม หลักฐานคือพระคำวินิจฉัยของ
พระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَّا أَخْرَ لَا يُرْهِنَ لَهُ وَيَهُ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ وَعِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكُفَّارُونَ ﴾ [المؤمنون: ١١٧]

ความว่า “และผู้ใดวิงวอนขอต่อพระเจ้าอื่นเคียงคู่อัลลอห์ ซึ่งเขายังไม่
มีหลักฐานในข้อนั้น ดังนั้น บัญชีสอบสวนของเขาก็จะอยู่ที่พระผู้
อภิบาลของเข้า แท้จริง พากปฏิเสธนั้นจะไม่พบความสำเร็จ”
(อัล-มุคบล 23:117)

การดูอุ้อร์

ในหะดีษมีว่า “การขอพรเป็นสมองของการเคารพกตี”
และหลักฐานคือคำวินิจฉัยของอัลลอห์ที่มีว่า

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ أَذْعُونِي أَسْتِحْبَ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾ [غافر: ٦٠]

ความว่า “พระผู้อภิบาลของเจ้าตรัสว่า จงวิงวอนต่อฉัน ฉันจะตอบ (การวิงวอน)แก่สูเจ้า แท้จริง ผู้ใดหังต่อการเคารพภักดีแก่ฉันนั้น จะเข้าไปในนรกอย่างต่ำต้อย” (มอฟิรุ 40:60)

ความกลัว

หลักฐานในเรื่องความกลัว คือพระคำว่าสุขของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونِ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ﴾ [آل عمران: ١٧٥]
ความว่า “ดังนั้น จงอย่ากลัวพวกมัน(พวกของชั้นภูมิ) แต่จงกลัวฉัน ถ้าสูเจ้าเป็นผู้ครัวทราย (แท้จริง)” (อัล อิมรอน 3:175)

ความหวัง

หลักฐานในเรื่องความหวัง คือพระคำว่าสุขของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَنْ لَا صَلِحَا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا﴾ [الكهف: ١١٠]
ความว่า “ดังนั้น ผู้ใดหวังที่จะพบพระผู้อภิบาลของเขาก็ให้เขาประกอบการงานที่ดี และจงอย่าดังผู้ใดเป็นภารีในการเคารพภักดีพระผู้อภิบาลของเขาก็” (อัล-กะอุฟ 18:110)

การออบความไว้วางใจ

หลักฐานของการออบความไว้วางใจ (ตะวักกัล) คือพระคำว่า “แต่จะมีการออบความไว้วางใจเพียงพิงต่ออัลลอห์ ถ้าหากท่านเป็นผู้ศรัทธา” (อัล-มาอิดะห 5:23)

﴿وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴾ [المائدah: ٦٣]

ความว่า “แต่จะมีการออบความไว้วางใจเพียงพิงต่ออัลลอห์ ถ้าหากท่านเป็นผู้ศรัทธา” (อัล-มาอิดะห 5:23)

﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ تَوَلَّ ﴾ [الطلاق: ٣]

ความว่า “แต่ผู้ใดมีการออบความไว้วางใจ ณ อัลลอห์ พระองค์ก็ทรงเพียงพอแล้วสำหรับเขา” (อัล-ฎูบะตุล 65:3)

ความประณานา, ความตระหนก และการออบน้อมถ่อมตน

หลักฐานของการประณานา, ความตระหนก และการออบน้อมถ่อมตน คือพระคำว่า “แต่จะมีการออบความไว้วางใจเพียงพิงต่ออัลลอห์ ถ้าหากท่านเป็นผู้ศรัทธา” (อัล-มาอิดะห 5:23)

﴿إِنَّهُمْ كَلُّنَا يُسَرِّعُونَ فِي الْحُلُّرَاتِ وَيَذْعُونَنَا رَغْبَةً وَرَهْبَةً وَكَلُّنَا لَنَا خَلِيشِينَ ﴾ [الأنبياء: ٩٠]

ความว่า “แท้จริง เขาทั้งหลายแข่งขันกันในความดีทั้งหลาย และวิงวอนต่อเราด้วยความประณานาอย่างจริงใจและด้วยความตระหนก และเข้าทั้งหลายเป็นผู้ถ่อมตัวต่อเรา” (อัล-อันบิยาอ์ 21:90)

ความหวาดหวั่น

หลักฐานของความหวาดหวั่นคือพระคำว่าสุขของพระองค์คือ

ทรงสูงส่งว่า

﴿فَلَا تَحْشُوْهُمْ وَأَحْشُوْنِي وَلِأُتَمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهَدُوْنَ ﴾ [آلburāq: ٤٥]

[๑๕๐]

ความว่า “ดังนั้น จงอย่าหวาดหวั่นพากเข้า แต่จงหวาดหวั่นต่อฉัน และเพื่อที่ฉันจะได้ให้ความโปรดปรานของฉันครอบคลุมแก่สูเจ้า และเพื่อที่สูเจ้าจะได้อยู่ในทางนำ” (อัล-ປะเกะเวะสุ 2:150)

การขออุยก์โทษ

อัลลอห์ได้ตรัสว่า

﴿وَأَنِيْبُوا إِلَى رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ وَمِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنَصَّرُوْنَ ﴾ [آلزمر: ٥٣]

[๕๓]

ความว่า “แล้วสูเจ้าจะหันกลับคืนสู่พระผู้อภิบาลของสูเจ้า (เพื่อขออภัยโทษ) และจะนอบน้อมต่อพระองค์ก่อนที่การลงโทษจะมีมายังสูเจ้า แล้วสูเจ้าจะมีถูกช่วยเหลืออีก” (อัช-ซูมร 39:54)

การขอความช่วยเหลือ

หลักฐานในเรื่องของการขอความช่วยเหลือคือพระคำว่าสุขของพระองค์คือทรงสูงส่งว่า

﴿إِيَّاكَ نَعْمَدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِيْنُ ﴾ [الفاتحة: ٥]

ความว่า “พระองค์เท่านั้นที่เราเคารพกادี และพระองค์เท่านั้นที่เรา

ขอความช่วยเหลือ” (อัล-ฟາติหะอุ 1:5)

และในหนะดีษมีว่า

إِذَا اسْتَعْنَتْ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ [أَهْمَدُ وَالْتَّرْمِذِيُّ]

ความว่า “ถ้าพากท่านต้องการขอความช่วยเหลือ ก็จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอห์” (บันทึกโดยอะห์มัด และอัต-ติรุมิชีร์)

การขอความคุ้มครอง

หลักฐานในการขอความคุ้มครองคือพระคำรับสั่งของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْئَالَّاَسِ ① مَلِكِ الْأَنَّاَسِ ② ﴾ [الناس: ٤-١]

ความว่า “จงกล่าวเดิม ฉันแสวงความคุ้มครองต่อพระผู้อภิบาลแห่งมวลมนุษย์ ผู้ทรงครองบารุงมวลมนุษย์” (อัน-นาส 114:1-2)

การวิงวอนขอความช่วยเหลือ

หลักฐานของการวิงวอนขอความช่วยเหลือคือพระคำรับสั่งของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ إِذْ تَسْتَغْيِثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمْدُّ كُمْ بِالْفِٰٰفِ مِنَ الْمَلَٰٰكَةِ ① مُرْدِفِينَ ② ﴾ [الأنفال: ٩]

ความว่า “เมื่อสูเจ้าวิงวอนขอความช่วยเหลือต่อพระผู้อภิบาลของสูเจ้า ดังนั้นพระองค์ได้ทรงสนองสูเจ้าว่า ฉันจะช่วยสูเจ้าด้วยมลาอิ

กะอุหนึ่งพันตนทยอยกันมา” (อัล-อันفال 8:9)

การเชื่อดสัตว์เพื่อเป็นอาหารแก่คนยากจน

หลักฐานของการเชื่อดสัตว์คือพระดำริว่าสุขของพระองค์ผู้ทรง

สูงส่งกว่า

﴿فُلِّ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايِ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝ لَا شَرِيكَ لَهُ وَ
وَبِئْلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ۝﴾ [الأنعم: ١٦٣-١٦٢]

ความว่า “จงกล่าวถึง แท้จริง การนมษาของฉัน การเชื่อดของฉัน
การมีชีวิตของฉัน การตายของฉัน ล้วนแล้วเพื่ออัลลอห์สุพระผู้
อภิบาลแห่งสากลโลก ไม่มีภาคีใดๆ แก่พระองค์ และสิ่งเหล่านั้นคือ
สิ่งที่ฉันได้ถูกบัญชา และฉันจะเป็นผู้แรกในหมู่ผู้นอบน้อม
ทั้งหลาย” (อัล-อันعام 6:162-163)

หลักฐานจากหนะดีษ คือหนะดีษที่ว่า

«لَعْنَ اللَّهِ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ» [مسلم]

ความว่า “อัลลอห์จะทรงสาปแช่ง(หมายถึงดเมตตา)ผู้ที่เชื่อดสัตว์
มิใช่เพื่ออัลลอห์” (บันทึกโดยมุสลิม)

การบ่น

หลักฐานของการบ่นหรือการสาบานคือพระดำริว่าสุขของ
พระองค์ผู้ทรงสูงส่งกว่า

﴿يُوْفُونَ بِالْتَّدْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ وَمُسْتَطِيرًا ﴾ [الإنسان: ٧]

ความว่า “พวกเขากลัวติตามการบน(หรือการสามาบาน) และกลัวต่อ
วันหนึ่ง(ในปัจจุบัน)ซึ่งความโหดร้ายของมันจะกระจายไปทั่ว” (อัล-
อินชาน 76:7)

หลักที่สอง การรู้จักอิสลามด้วยหลักฐาน

อิสลาม คือ การนับน้อมต่ออัลลอห์ และยอมรับใน
เอกภาพของพระองค์ ยินยอมต่อพระองค์ด้วยการเคารพเชื่อฟัง
และการไม่ยอมต่อการตั้งภาคีและคู่เดียงต่างๆ

ซึ่งมีสามอันดับคือ

ก. อัล-อิสลาม

ข. อัล-อีمان

ค. อัล-อิหุ-san

อันดับที่ 1 อัล-อิสลาม

หลักของอิสลามมีห้าประการ

- การปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพยกดี
อย่างแท้จริงนอกจากอัลลอห์ และมุหัมมัดเป็น واللهสูล
ของอัลลอห์
- การถวาร์
- การจ่าย汝กาต
- การถือศีลอดในเดือนเจาะมะฎอน
- การบำเพ็ญหัจญ์ ณ นครมักกะสุ

หลักฐานในคำปฏิญาณ “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริง
นอกจากอัลลอห์” คือ คำว่าสพระองค์ผู้ทรงสูงส่งกว่า

﴿ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَاتِلًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ﴾

﴿ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴾ [آل عمران: ۱۸]

ความว่า “อัลลอห์ทรงเป็นพยานว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริง
นอกจากพระองค์ อีกทั้งมลาอิกละปูน มีความรู้ (ก็ล้วนเป็น
พยานเช่นเดียวกัน) โดยพระองค์ได้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ไม่มี
พระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากพระองค์ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชา
ญาณ” (อัล อิมรอน 3:18)

ความหมายของข้อนี้ คือ ไม่มีผู้ใดมีสิทธิที่จะได้รับการ
เคารพกัดดีนนอกจากอัลลอห์องค์เดียว

คำว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใด” เป็นการปฏิเสธทั้งหลายทั้ง
ปวงว่าจะให้การเคารพกัดดีแก่ผู้ใดไม่ได้นอกจากแก่อัลลอห์เท่านั้น

คำว่า “นอกจากอัลลอห์” เป็นการยืนยันว่าการเคารพ
กัดดีมีเพื่ออัลลอห์ ผู้ทรงเอกะ ไม่มีการตั้งภาคีใดๆ ใน การเคารพ
กัดดีต่อบรรษัท ดังที่ไม่มีผู้ใดเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์ใน การ
ปกครองของพระองค์

พระคำว่าสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งต่อไปนี้สามารถอธิบาย
อย่างชัดเจนได้กระจ่างชัด
พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنِّي بَرَأُ مِمَّا تَعْبُدُونَ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ وَ

سَيَهُدِّيْنِ ۝ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَّةً فِي عَقِيْبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ۝ ۶۶ [الزخرف: ۶۶]

[๑๘]

ความว่า “แล้วเมื่ออิบรอหิมได้กล่าวแก่บิดาของเขาว่าและหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันไม่ขอเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ท่านเคารพภักดี นอกจักกับ(อัลลอห์)ผู้ได้ทรงบังเกิดฉัน เพราะพระองค์จะทรงนำทางฉันและอิบรอหิมได้ทำให้คำกล่าวนี้อยู่ในยืนยันในหมู่ลูกหลานรุ่นต่อๆไปของเข้า เพื่อพากษาจะได้หวานคืนสู่มัน” (อัช-ซุครุฟ 43:26-28)

พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿ قُلْ يَأَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَا نَعْبُدُ إِلَّا اللَّهُ وَلَا نُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَشْرِكُ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلُّوْا فَقُولُوا أَشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ۝ ۶۶ [آل عمران: ۶۶]

ความว่า “จงกล่าวเดิม (มุหัมมัด) โอ ชนแห่งคัมภีร์ทั้งหลาย! จงมายังถ้อยคำที่เสนอ กันระหว่างพากเราและพากท่าน (นั่นคือการยอมรับว่า) เราจะไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจักอัลลอห์ และเราจะไม่ตั้งภาคีใดๆ ต่อพระองค์ และบางคนในพากเราจะไม่ยึดสถาบัน ที่เป็นผู้บริบาลของจากอัลลอห์ แต่ถ้าพากเข้าหันกลับ ดังนั้น พากท่านจงกล่าวเดิมว่า ดังนั้น จงเป็นพยานด้วยว่าเราเป็นมุสลิมผู้มีอุปถัมภ์ต่ออัลลอห์แล้ว” (อัล อิมรอน 3:64)

หลักฐานในการปฏิญาณว่า “มุหัมมัดเป็นเราะสุล

ของอัลลอห์" คือพระธรรมของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مَّنْ أَنْفُسُكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنْتُمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ﴾

﴿بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ﴾ [التوبه : 128]

ความว่า "โดยແນ່ນອນຢຶ່ງ ໄດ້ມີມາຍັງສູງເຈົ້າແລ້ວ ທີ່ຈະເວັບສູດ(ศาสนຖຸດ) ດັ່ງນີ້ ຈາກໜຸ່ງພວກເຈົ້າເອງ ເປັນທີກັງລັກແກ່ເຂາ(ໃນເຮືອງ)ທີ່ໃຫ້ທຸກໆແກ່ ສູງເຈົ້າ ເປັນຜູ້ທີ່ທີ່ວັດດີຕ້ອສູງເຈົ້າ ແກ່ຜູ້ອວຍຮານນັ້ນເຂາເປັນຜູ້ເຄື່ອນດູຜູ້ເມືດຕາຢຶ່ງເສັມອ" (อัต-เตาบะฮุ 9:128)

ความหมายของการปฏิญาณว่า "ມຸ່ທັນນັດເປັນເວັບສູດ ຂອງອັດລອອຸ" ກີ່ຄື່ອ ເຮົາຕ້ອງປົງປັບຕິຕາມຄຳສັ່ງຂອງທ່ານ ເຊື່ອຕາມທີ່ທ່ານ ໄດ້ບອກກລ່າວ ພຶກໃຫ້ພັນຈາກສິ່ງທີ່ທ່ານສັ່ງໜ້າມແລະກລ່າວເຕືອນ ແລະ ຈະຕ້ອງໄມ່ເຄົາພວກດີອັດລອອຸນອກຈາກດ້ວຍແນວທາງທີ່ທ່ານໄດ້ວາງໄໝ ເທົ່ານັ້ນ

หลักฐานในกรณีมาซ (ละหมาด) ກາຈ່າຍຫະກາດ ແລະການໃຫ້ความหมายເອກພາບຂອງອັດລອອຸ ຄື່ອ ພຣະດຳຮສຂອງພຣະອອງຄູ່ ສູງສັ່ງວ່າ

﴿وَمَا أَمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا أَللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الَّذِينَ حُنَفَاءُ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا﴾

﴿الرَّكْوَةُ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ﴾ [البينة : ٥]

ความว่า "ແລະພວກເຂົາມີໄດ້ຖືກບັນຫາເປັນຍ່າງອື່ນ ນອກຈາກໃຫ້ເຄົາພວກດີອັດລອອຸ ເປັນຜູ້ສຸຈິຕມັນໃນກາງກັກດີຕ້ອພຣະອອງຄ ເປັນຜູ້ເຖິ່ງຕຽງ ແລະດໍາຮນມາຊ ແລະຈ່າຍຫະກາດ ນັ້ນແລະຄື່ອສາສນາອັນ

เที่ยงธรรม” (อัล-บัยยินะสุ 98:5)

หลักฐานในการถือศีลอด คือพระคำวินัยของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصَّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴾ [آل البقرة: ١٨٣]

ความว่า “บรรดาผู้ศรัทธาเอ่ย! การศีลอดได้ถูกกำหนดสำหรับสูเจ้า เช่นที่ได้ถูกกำหนดสำหรับบรรดาคนก่อนหน้าสูเจ้า เพื่อสูเจ้าจะได้ยำเกรง” (อัล-บะเกาะเราะสุ 2:183)

หลักฐานในการบำเพ็ญหัจญ์ คือพระคำวินัยของพระองค์ผู้สูงส่งว่า

﴿فِيهِ ءَايَتُ بَيَّنَتْ مَقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَن دَخَلَهُ وَكَانَ ءَامِنًا وَلَهُ عَلَى الْتَّائِسِ حُجَّ الْبَيِّنَاتِ مِنْ أُسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ عَنِ الْعَلَمِينَ ﴾ [آل عمران: ٩٧]

ความว่า “และสำหรับอัลลอห์คือการทำหัจญ์ ณ บ้านแห่งนี้ (หมายถึงกรุงกาษม) เป็นหน้าที่ของผู้ที่สามารถหาทางไปถึงนั้นได้ และหากผู้ใดปฏิเสธ ดังนั้นแล้วอัลลอห์ทรงร่วมรายจากสรพสิ่งทั้งหลาย (คือไม่จำเป็นต้องพึงพาต่อสิ่งใด)” (อาล อิมรอน 3:97)

อันดับที่ 2 อัล-อีมาน

ความศรัทธามีมากกว่าเจ็ดสิบสาขา ที่เลิศที่สุดคือการกล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอห์” และที่ต่อมาที่สุดคือการเอาสิ่งเป็นอันตรายออกจากหนทาง ความละอายจากทำการทำบาปก็เป็นส่วนหนึ่งของความศรัทธา

หลักการของศรัทธามีหกประการ คือท่านต้องศรัทธา

1. ต่ออัลลอห์
2. ต่อมลาอิกุษุของพระองค์
3. ต่อพระคัมภีร์ทั้งหลายของพระองค์
4. ต่อเราสูล(ศาสนทูต)ทั้งหลายของพระองค์
5. ต่อวันสุดท้าย
6. ต่อภูแท่งการกำหนดสภาระทั้งที่ดีและร้าย

หลักฐานจากอัลกุรอานว่าด้วยหลักทั้งหกประการนี้ คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿لَيْسَ الْبَرُّ أَنْ تُوَلُوا وُجُوهَكُمْ قَبْلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبَرَّ مَنْ إِعْمَانَ بِاللَّهِ وَإِلَيْهِمُ الْأُخْرَ وَالْمَلَكَةُ وَالْكِتَبُ وَالنَّبِيُّنَ﴾ [آل عمران: ١٧٧]

ความว่า “ไม่ใช่(ประเด็นของ)คุณธรรมที่สูเจ้าหันหน้าของสูเจ้าทางไปต่อวันของหรือต่อวันตก แต่เวลาคุณธรรมนั้น คือ ผู้ศรัทธา ต่ออัลลอห์ วันสุดท้าย มลาอิกุษุ คัมภีร์และบรรดาบานบี” (อัล-บะเกะเราะหุ 2:177)

หลักฐานในกฎแห่งการกำหนดสภาวะ คือพระคำรับสอน
พระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿إِنَّا لَّمْ شَرِّيْعَةَ حَلَقَنَهُ بِقَدَرِ﴾ [القمر: ٤٩] ﴿٤٩﴾

ความว่า “แท้จริง ทุกๆ สิ่งนั้น เราได้สร้างมันด้วยกฎสภาวะ” (อัล-
เกาะมารุ 54:49)

อันดับที่ 3 คือ อัล-อิหุสาน

อัล-อิหุสาน มีเพียงประการเดียว นั่นคือ

﴿أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ بِرَاهُ﴾ [متفق عليه]

ความว่า “ท่านต้องเคารพกัดดีอัลลอห์ประหนึ่งท่านเห็นพระองค์ ถ้า
ท่านไม่เห็นพระองค์ พระองค์ก็ทรงเห็นท่านอยู่ดี” (บันทึกโดยอัล-บุ
คอรีย์และมุสลิม)

หลักฐานคือพระคำรับสอนของอัลลอห์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ أَتَقْوَا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ﴾ [التحل: ١٢٨] ﴿١٢٨﴾

ความว่า “แท้จริง อัลลอห์ทรงอยู่กับบรรดาผู้ยำเกรง และบรรดาผู้
มีอิหุสาน(กระทำการดี)” (อัม-นะหุลิ 16:128)

และพระคำรับสอนของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ﴾ ﴿١٧﴾ ﴿الذِي يَرَلَكَ حِينَ تَقُومُ﴾ ﴿١٨﴾ ﴿وَتَقْلِبَكَ فِي السَّجِدَيْنَ﴾

﴿إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ ﴿١٩﴾ [الشعراء: ٤١٧ - ٤٢٠]

ความว่า “และจะมอบที่พึงยังพระผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ผู้

ทรงเห็นเจ้าระหว่างที่สูเจ้ายืนอยู่(ในกรานมาซ) และการเคลื่อนไหวของเจ้าท่ามกลางปวงผู้กวางสุญด แท้จริง พระองค์คือผู้ทรงได้ยินผู้ทรงรอบรู้เสมอ" (อัช-ฎูอะรออ์ 26:217-220)

และพระดำรัสของอัลลอห์ทรงสูงส่งว่า

﴿وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتَلَوْ مِنْهُ مِنْ قُرْءَانٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ﴾ [约拿: ٦١]

ความว่า "และไม่ว่าเจ้าจะอยู่ในกิจการใด และไม่ว่าเจ้าจะอ่านส่วนใดของอัลกุรอาน และไม่ว่าสูเจ้าทั้งหลายจะทำการใดๆ เจ้าก็ได้เป็นพยานต่อสูเจ้า เมื่อสูเจาปั่นปันอยู่ใน(กิจการ)นั้น" (ญุส 10:61)

หลักฐานจากหัดีซคือเรื่องของท่านปฏิบูริล อันเป็นที่รู้กันแพร่หลาย ซึ่งท่านอุมัร อิบันุ อัด-คือภูบับ ได้รายงานไว้ โดยกล่าวว่า "ครั้งหนึ่งขณะที่เจ้ากำลังนั่งอยู่กับท่านนบี ศีลอดลลอห์ อัลลัห์ วะสัลลัม ภรรยาของนบี ป่วยไข้ น้ำมูกทึบ หัวใจบั่นทอน ใจสั่น หายใจลำบาก ผอมของเข้าดำชลับ ไม่มีร่องรอยของการเดินทาง ป่วยไข้ให้เห็น และไม่มีผู้ใดในหมู่พวกร้าวจักเขาเลย เขายังคงทรงหน้าท่านนบี ศีลอดลลอห์ อัลลัห์ วะสัลลัม หัวเข่าทั้งสองข้าง เขากางกับหัวเข่าของท่านนบี และวางแผนว่า "โอ มุหัมมัด! จงบอกฉันเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม" ท่านนบีตอบว่า "คือการปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้า

องค์ได้ที่แท้จริงนอกจากอัลลอห์ และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของพระองค์ ท่านต้องดำเนินการมาซึ่งจายะกาด ถือศีลอดเดือนเราะมะฎูน และบำเพ็ญหัจญ์ ณ อัล-บัยตุ(มักกะสุ)ถ้ามีความสามารถทางทางท่างไปถึงได้” เข้า(ญูบีรีล) พูดว่า “ท่านพูดจริงแล้ว” พวกราพากันแปลใจที่เขาถามท่าน(นบี ศิลลัลลอห์ อะลัยฮิ วะสัลลัม) และบอกว่า “ท่านพูดถูกแล้ว เขาถามต่อไปว่า “จงบอกฉันเกี่ยวกับอัล-อีมาน” ท่านนบีตอบว่า “คือท่านศรัทธาต่ออัลลอห์ มلاอิกาะอุของพระองค์ คัมภีร์ทั้งหลายของพระองค์ เราจะสูดทั้งหลายของพระองค์ วันสุดท้ายและกูญแห่งการกำหนดสภาระ ทั้งที่เป็นเรื่องดีและเรื่องเลวร้ายของมนุษย์” เข้าพูดต่อไปว่า “โปรดบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องอัล-อิหสาน” ท่านนบีตอบว่า “คือท่านเดาว่าพากตีอัลลอห์ประหนึ่งท่านเห็นพระองค์ แต่ถ้าท่านไม่เห็นพระองค์ พระองค์ก็ทรงเห็นท่าน” เข้าพูดอีกว่า “โปรดบอกฉันเกี่ยวกับอัล-สาอะฮ์(วันแห่งโลกาวสาน)” ท่านนบีบอกว่า “ผู้ถูกถามไม่รู้ดีไปกว่าผู้ถูกถาม” เข้าพูดว่า “โปรดบอกฉันเกี่ยวกับเครื่องหมายต่างๆ ของมนุษย์” ท่านนบีตอบว่า “คือการที่ทาสีจะคลอดลูกซึ่งเป็นนายของนาง และท่านจะเห็นคนเดี้ยงแกะที่อนาคตเดินเท้าเปล่าได้แข่งขันกับสร้างตึกสูงๆ” หลังจากชายแปลกหน้าคนนั้นจากไปแล้วหลายวัน ท่านนบีก ถ้ามันว่า “โอ้อุมัร! ท่านรู้ไหมผู้ที่มาตามนั้นเป็นใคร?” ฉันตอบว่า “อัลลอห์และเราะสูลของพระองค์รู้ดีกว่า” ท่านบอกว่า “นี่คือญูบีรีล เขามาหาพวกรท่านเพื่อสอนในกิจการศาสนายของพวกรท่าน” (มุสลิม)

หลักที่สาม การรู้จักท่านนบี

นั้นคือมุหัมมัด ศีลอดลลลอหุ อะลัยฮี วาสัลลัม ท่านซึ่งมุหัมมัด บุตรของท่านอับดุลลอหุ บุตรของท่านอับดุลมุภูร์ภะลิบ บุตรของท่านยาชิมแห่งตระกูลกุร์ร้อยชุ และกุร์ร้อยชุเป็นชาวอาหรับ ชาวอาหรับคือผู้สืบเชื้อสายมาจากการท่านนบีอิสмаอีล บุตรของท่านนบีอิบรอหีม อัล-เคาะลีด ขอความโปรดปรานและความสันติอันประเสริฐยิ่งจนมีแก่ท่านและนบีของเราด้วย

ท่านเกิดที่นครมักกะอุคันมีเกียรติ

ท่านสิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หกสิบสามปี คือสี่สิบปีแรกก่อนท่านเป็นนบี และอีกปีสิบสามปีหลังจากที่ถูกลั่นตั้งให้เป็นนบีและเป็นสูล

ท่านเป็นนบีด้วยโองการ อิกเราะห์(จงอ่าน) (อัล-อะลักษ 96:1-5) และเป็นเราะสูลด้วยโองการในซูเราะหุ อัล-มุดดัชชิรุ(ผู้คดมภัยอุย) (อัล-มุดดัชชิรุ 74:1-7)

ท่านอยู่ที่นนครมักกะอุ

อัลลอหุ ได้ทรงแต่งตั้งท่านโดยมอบหมายให้ทำหน้าที่เดือนสำทับถึงการตั้งภาครี(กับอัลลอหุ)และเชิญชวนไปสู่เอกสารของพระองค์(เตาอีด)

หลักฐานคือพระคำรับรองพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿يَأَيُّهَا الْمُدَّيْرُ ۝ قُمْ فَأَنْذِرْ ۝ وَرَبَّكَ فَكَبِرْ ۝ وَثِيَابَكَ فَظَهَرْ ۝ وَالرُّجَرْ ۝ فَهُجُرْ ۝ وَلَا تَمُنْ تَسْتَكِنْ ۝ وَلَرِبَّكَ فَأَصْبِرْ ۝﴾ [المدثر: ۷-۱]

ความว่า “เจ้าผู้คุ้มกันอยู่อย่างลูกขี้นและตักเตือน และจงแสวงความเกรียงไกรของพระผู้อภิบาลของเจ้า ส่วนอาการณ์ของเจ้านั้นจงรักษาให้สะอาด และจงหลีกห่างจากสิ่งไม่สมมติ และจงอย่าทำคุณเพื่อหวังให้ได้มาก และจงอดทนเพื่อ(ภารกิจในทางของ)พระอภิบาลของเจ้า” (อัล-มุดตัชชีร 74:1-7)

ความหมายของ “จงลูกขี้นและตักเตือน” คือตักเตือนให้เลิกการตั้งภาคีเที่ยบเที่ยมอัลลอห์ และเชิญชวนสู่เตาอิม

“จงแสวงความเกรียงไกรของอัลลอห์” คือ ให้สุดดีความยิ่งใหญ่ของอัลลอห์ด้วยการยืนยันเตาอิมแก่พระองค์

“ส่วนอาการณ์ของเจ้าก็จงรักษาให้สะอาด” คือทำให้การงานของเจ้าเกลี้ยงเกลาจากการตั้งภาคีต่ออัลลอห์(อัช-ซีจุก)

“และจงหลีกห่างจากสิ่งไม่สมมติ” สิ่งไม่สมมติคือเจริญต่างๆ จนทึ่งมันและผู้บุญมันด้วย อย่าให้มีภาคีใดๆ ของมันและผู้กราบไหว้ มันมาเกี่ยวข้อง

ท่านนบีได้เชิญชวนสู่เตาอิมเป็นเวลาสิบปี หลังจากนั้นท่านได้เขียนสูชันฟ่า(ในคืนมิอุราญ) และการนมาซวันละห้าเวลา ก็ได้ถูกกำหนดแก่ท่าน ท่านได้นำมาในครมักกะอุสามี

หลังจากนั้นก็ได้รับคำสั่งให้อพยพ(ยิจญ์เราะอุ)ไปครอัล-มะดีนนะอุ

การอพยพนี้ หมายถึงการไปจากเมืองแห่งการตั้งภาคี (อัช-ชีรุก) สู่เมืองแห่งอัล-อิสลาม

การยิจญ์เราะอุ จึงเป็นหน้าที่ของอุมมาติ (ประชาชนติดมุสลิม) จากเมือง อัช-ชีรุก ไปยังเมืองอัล-อิสลาม และจะมีอยู่ตลอดไปจนถึงวันวานาน

หลักฐานคือพระคำรัสรของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَقَّنُهُمُ الْمَلَكَيْكَةَ كَطَالِيَ أَنفُسِهِمْ قَالُواٰ فِيمَ كُنُثُمْ قَالُواٰ كُنَّا مُسْتَضْعِفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُواٰ أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَا جِرُواٰ فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴾٦٧ إِلَّا الْمُسْتَضْعِفِينَ مِنَ الْرِّجَالِ وَالْبَنِيَّ وَالْوُلْدَنِ لَا يَسْتَطِيغُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَيِّلًا ﴾٦٨ فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَن يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَنِّهُمْ غَفُورًا ﴾٦٩﴾ [النساء : ٦٧-٦٩]

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้ที่มลายอิกราชได้ทำให้เขาตายขณะที่พวกเขายังไม่เป็นธรรมต่อตัวของพวกเขามาก่อน เขาทั้งหลาย(มลายอิกราช)กล่าวว่า พวกเจ้าอยู่ในสภาพได้(จึงไม่ขอพยพ)? พวกเขากล่าวว่า พวกเรานะเป็นผู้อ่อนแอก แผ่นดินนี้ เขาทั้งหลายพูดว่า แผ่นดินของอัลลุอิมไม่กว้างขวางดอกหรือที่พวกเจ้าจะขอพยพไปในนั้นได้? ดังนั้น สำหรับพวกเหล่านี้ ที่พำนักของพวกเขามีอยู่ แล้วเป็นปลายทางอันชั่วช้า ยกเว้นผู้ชายผู้หญิงและเด็กๆ ผู้อ่อนแอกที่ไม่สามารถหาทางแก้ไขได้และพวกเขามิ่งพบททางที่จะขอพยพ พวก

เหล่านี้เป็นที่หวังว่าอัลลอห์จะทรงยกโทษให้พากเขา และอัลลอห์
เป็นผู้ที่ทรงยกโทษ ผู้ทรงอภัยเสมอ” (อัล-นิสา 4:97-99)

และพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿يَعِنَادِي الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِلَيَّ فَأَعْبُدُونِ ﴾ [العنكبوت: ٥٦]

ความว่า “ปวงบ่าวผู้ศรัทธาของฉันเขยย! แท้จริง แผ่นดินของอัลลอห์
นั้นกว้างใหญ่ไพศาล ดังนั้น เนพะฉันเท่านั้นที่สูเจ้าต้องเคารพ
ภักดี” (อัล-อันกะบุต 29:56)

ท่าน อัล-บะเมาะวีร์ (ขออัลลอห์ทรงเมตตาเขา) กล่าวว่า
สาเหตุของการประทานอายะห์นี้ คือ มีมุสลิมหลายคนอยู่ในครัว
มักกะห์ไม่สามารถอพยพไปได้ อัลลอห์ได้เรียกร้องพากเขาด้วยชื่อ
แห่งอีمان (คือเป็นเครื่องหมายว่าพากเขายังคงมีความศรัทธาอยู่)

หลักฐานของการอพยพจากหดีษ คือคำกล่าวของท่าน
เจาะศูด ศิลป์อัลลัลลอห์ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ว่า

«لَا تَنْقَطِعُ الْهِجْرَةُ حَتَّى تَنْقَطِعَ التَّوْبَةُ، وَلَا تَنْقَطِعُ التَّوْبَةُ حَتَّى تَظْلِعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا»
[أَمْرَهُ وَأَبُو دَاوُدُ وَالْدَّارِي]

ความว่า “การอิจญ์เจาะศูดจะยังไม่หยุด (สำหรับมุสลิมผู้ถูกกดดัน)
จนกว่าการขออภัยโทษ(อัต-เตาบะห์)จะหมด และการขออภัยโทษ
นั้นจะไม่สิ้นสุดจนกว่าดวงตะวันจะขึ้นจากทางทิศตะวันตก”
(บันทึกโดยอะห์มัด, อัต-ติร米ซีย์ และอัต-ดาวีรีย์)

เมื่อท่านนบี ศ็อลลัลลอหุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ตั้งหลักแหล่ง ในนគะมະดีนนะอุ อัลลอหุได้บัญชาบทบัญญัติอื่นๆ ที่เหลือของ ศาสนาอิสลาม เช่น เรื่องชะกาต การถือศีลอด การบำเพ็ญหัจญ์ เรื่องอะชาต การปฏิยาดต่อสู้ในทางของอัลลอหุ การกำชับให้ทำ ความดีและห้ามจากความชั่ว และบทบัญญัติอื่นๆ ของอิสลามอีก

ท่านนบี ศ็อลลัลลอหุ อะลัยฮิ วะสัลลัม พำนักอยู่ในนគะมະดีนนะอุได้สิบปีกีสิบห้าวิต แต่ศาสนาของท่านยังคงอยู่ และนี่คือ ศาสนาของท่าน ไม่มีความดีงามอันใดนอกจากว่าท่านได้สั่งกำชับ ดุณยะหุ(ประชาชาติ)ของท่านไว้แล้ว และไม่มีความชั่วช้าอันใดเว้น แต่ท่านได้เตือนประชาชาติของท่านให้ระมัดระวังจากมันไว้สิบแล้ว

ความดีที่ท่านสั่งไว้นั้น คือ อัต-เตาอีด (การศรัทธาใน เอกภาพของอัลลอหุ) และรวมทั้งสิ่งอื่นๆ ซึ่งอัลลอหุทรงรักและ โปรดปวน

ส่วนความชั่วที่ท่านได้เตือนไว้ ก็คือ อัช-ซิรุก (การตั้งภาระ ต่ออัลลอหุ) และรวมทั้งสิ่งอื่นๆ ที่อัลลอหุทรงรังเกียจและห้าม

อัลลอหุได้ทรงแต่งตั้งท่านนบี ศ็อลลัลลอหุ อะลัยฮิ วะสัลลัม สำหรับมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง และได้ทรงกำหนดให้มนุษย์ และภูนิเคนทร์เพื่อฟังท่าน หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ ทรงสูงส่งว่า

﴿ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ﴾ [الأعراف: ١٥٧]

ความว่า “จงกล่าวเดิม (มุหัมมัด) มนุษย์อ่อน! แท้จริงฉันคือเจ้าสูล

ของอัลลอห์แด่พวกร้านทั้งมวล” (อัล-อะอุรอฟ 7:158)

และอัลลอห์ได้ทรงทำให้ศาสนานของพระองค์สมบูรณ์โดยท่านนปีผู้นี้ หลักฐานคือพระคำว่าสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَّتُ عَلَيْكُمْ نَعْمَتِي وَرَضِيَتْ لَكُمْ إِلَيْكُمْ دِيَنًا﴾ [المائدة: ٣]

ความว่า “วันนี้ ฉันได้ทำให้ศาสนานของสูเจ้าครบครันสำหรับสูเจ้าแล้ว และได้ให้ความโปรดปรานของฉันครบถ้วนแก่สูเจ้า และฉันได้พึงใจอิสลามเป็นศาสนานของสูเจ้าแล้ว” (อัล-มาอิดะ 5:3)

หลักฐานในการสืบชีวิตของท่าน คือ พระคำว่าสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ﴾ [آلزمر: ٣٠]

ความว่า “แท้จริง เจ้าต้องตาย และแท้จริงพวกร้ายต้องตาย เช่นกัน” (อัช-ซุมรุ 39:30)

มนุษย์ทั้งหลายเมื่อตายแล้วจะจะถูกให้ฟื้นขึ้นอีก และหลักฐานคือพระคำว่าสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿٥٥ مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا تُخْرِجُنَا تَارَةً أُخْرَى﴾ [طه: ٥٥]

[๕๕]

ความว่า “จาก(แหน่ดิน)นั้นเราได้ปั้นเกิดสูเจ้า และใน(แหน่ดิน)นั้น

เราจะคืนสูเจ้ากลับเข้าไป(เมื่อตาย) และจาก(แผ่นดิน)นั้นเราจะนำสูเจ้าออกมายื่นคั่งหนึ่ง(ในวันพื้นขึ้นของปีโลก)” (ภูมิ 20:55)

และพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِّنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا ۚ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ۚ﴾

[นوح: ۱۷-۱۸]

ความว่า “และอัลลอห์ได้ทรงให้สูเจ้าเติบโตจากแผ่นดินอย่างเติบใหญ่ แล้วพระองค์จะกลับสูเจ้า(เสียชีวิต)ลงไปใน(แผ่นดิน)นั้นอีก และจะทรงนำสูเจ้าออกมายื่น(ในวันพื้นคืนชีพ)” (นูห 71:17-18)

หลังจากพื้นคืนชีพ พระเอกภุกษอบสวน และได้รับการตอบแทนตามภาระทำของพระเขา หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿لِيَجُزِيَ الَّذِينَ أَسْأَلُوا بِمَا عَيْلُوا وَيَجُزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى ۚ﴾ [النجم]

[۳۱]

ความว่า “เพื่อพระองค์จะทรงตอบแทน(ลงโทษ)ผู้ประพฤติชั่วตามที่พระเขาได้กระทำ และจะทรงตอบแทน(ให้รางวัล)บรรดาผู้ประพฤติดีด้วย(รางวัล)ที่ดียิ่ง” (อัน-นัจญ์มุ 53:31)

ผู้ได้หัวใจการพื้นคืนชีพสำหรับปรโลกนั้นเป็นเรื่องโงหก ผู้นั้นเป็นกาฬิรุ หลักฐานตามพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿رَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ لَنْ يُبَعَّثُوا قُلْ بَلَ وَرَبِّي لَتَبْعَثُنِّي ثُمَّ لَتُبَيِّنُنِّي بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ﴾

وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ [التغابن : ٧]

ความว่า “บรรดาผู้ปฏิเสธคิดว่า พวกเขายังมีถูกให้ฟื้นขึ้นมาอีก จน กล่าวเติบ(มุหัมมัด) หาเป็นเช่นนั้นไม่ ขอสถาบันต่อพระอภิบาลของ ฉัน พวกท่านจะถูกให้ฟื้นขึ้นมาแน่นอน แล้วพวกท่านจะถูกแจ้ง ตามที่พวกท่านได้กระทำไว้ และนั้นเป็นเรื่องที่ง่ายดายยิ่ง สำหรับอัลลอห์” (อัต-ตะหมอบุน 64:7)

อัลลอห์ได้ทรงส่งเราะสูตทั้งมวลเพื่อให้เป็นผู้แจ้งข่าวดีและ เป็นผู้เตือนสำทับ(ถึงภัยที่จะเกิดขึ้น) หลักฐานคือพระคำรัสรของ พระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿رُسَّالًا مُّبَيِّنَاتٍ وَمُنذِرِينَ لَعَلَّا يَكُونُ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ أَرْسَلْنَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴾ [النساء : ١٦٥] ﴿١٦٥﴾

ความว่า “บรรดาเราะสูตเป็นผู้แจ้งข่าวดีและผู้เตือนสำทับ เพื่อ มนุษย์จะได้ไม่มีข้ออ้างต่ออัลลอห์หลังจากเราะสูตเหล่านี้(ได้ เทศนาแล้ว) และอัลลอห์เป็นผู้ทรงอำนาจจากผู้ทรงปรีชาภูณเสน่ห์” (อัน-นิสาอ์ 4:165)

เราะสูตคนแรกคือท่านนบีมุหัมมัด อะลัยยิสلام เเราะสูตคน สำคัญคือ นบีมุหัมมัด ศีลอดลัลลอห์ อะลัยยิ วาสัลลัม ท่านเป็นตัว ประทับ(คือผู้ปิดท้าย)ของบรรดาเราะสูตคนแรก

หลักฐานที่ว่าท่านนบีมุหัมมัด อะลัยยิสلام เป็นเราะสูตคนแรก

คือพระคำว่าสุขของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งกว่า

﴿إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْنُوج وَالنَّبِيِّنَ مِنْ بَعْدِهِ﴾ [النساء : ١٦٣]

ความว่า “แท้จริง เรายังได้ประทานวะห์ยุแก่เจ้า (มุหัมมัด) เช่นที่เราได้ประทานวะห์ยุแก่นุหุและบรรดาบีห์ลังจากเขา” (อัน-นิสาอ์ 4:163)

อัลลอห์ได้ทรงแต่งตั้งเราสูลตั้งแต่ท่านนบีญหุ อะลัยฮิ سلام จนถึงท่านนบีมุหัมมัด ศีลอดลัลลอห์ อะลัยฮิ อะสลัลัม แก่ มนุษย์ทุกชาติเพื่อสั่งสอนให้พากษาเคารพกัดีต่ออัลลอห์องค์เดียวเท่านั้น และห้ามพากษามิให้เคารพบุชาพวกเจริญ หลักฐาน คือพระคำว่าสุขของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งกว่า

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا أَللَّهَ وَاجْتَنَبُوا الظَّاغُوتَ﴾ [آلกعبون : ٣٦]

ความว่า “และโดยแน่นอนยิ่ง เรายังแต่งตั้งเราสูลขึ้นในทุกๆ ประชาชาติ (เพื่อให้พากษาเชิญชวน)ว่า จงเคารพกัดีต่ออัลลอห์และจงหลีกห่างจากอัภิ-ภูมิคุณ (สิ่งเคารพอื่นนอกจากอัลลอห์)” (อัน-นะหุด 16:36)

อัลลอห์ได้ทรงบัญชาปวงป่าให้ปฏิเสธการบูชาภูมิคุณ และให้ศรัทธาในอัลลอห์

ท่านอิบันนุล ก็อย่าง -ขออัลลอห์ได้ทรงเมตตาท่าน- กล่าว

ว่า ความหมายของ อัภิ-ภูมิปุต คือสิ่งใดๆ ก็ตามที่บ่าวได้ล่วงล้ำ ขอบเขตด้วยการยืดติดกับมัน ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของสิ่งเคารพบูชา หรือผู้นำที่มีผู้ตาม หรือผู้ที่ได้รับการเคารพเชื่อฟัง ภูมิปุตนั้นมี มากมาย แต่หัวหน้าของมันมีอยู่ห้า คือ

1. อิบลีส ขออัลลอห์ทรงสถาปัตย์มัน
2. ผู้ที่ได้รับการเคารพบูชาและพอใจเช่นนั้น
3. ผู้เชิญชวนมุชย์ให้เคารพบูชาตัวเขา
4. ผู้ค้างว่ารู้ในสิ่งพัณญาณวิสัย
5. ผู้ที่ตัดสินความหรือปกกรองโดยใช้บัญญัติอื่นที่ไม่ได้มาจากประทานอัลลอห์

หลักฐานคือพระคำรัสรของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿لَا إِكْرَاهٌ فِي الْتِينِ ۚ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْجُنُونِ فَمَن يَكْسِفُ بِالْلَّهُجُوتِ وَرُؤْمَنِ إِلَّاهٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرُوْةِ الْوُتْقَىٰ لَا أَنْفِصَامَ لَهَا ۚ وَأَنَّ اللَّهَ سَيِّعُ عَلَيْمٌ ۚ﴾ [آل عمران: ۲۷]

[๒๗]

ความว่า “ไม่มีการบังคับ(ให้จำใจนับถือ)ในศาสนา(อิสลาม) แต่อนุความเที่ยงธรรมได้เป็นที่เด่นชัดจากความบิดเบือนแล้ว ดังนั้น ผู้ใดปฏิเสธ(การบูชา)ภูมิปุต และเขารู้เท่าต่ออัลลอห์ ฉะนั้นโดยแน่นอน เขาได้ยึดห่วงตนมั่นคง ไว้แล้ว ซึ่งมันจะไม่มีวัน ขาด และอัลลอห์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้เสมอ” (อัล-บะเกะ เจาะอุ 2:256)

และนี่ก็คือความหมายที่แท้จริงของการปฏิญาณ “ลาอิล่า
ยะ อิลลัลลอห์ – ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอห์”

และในหลักดีษมีว่า

«رَأْسُ الْأُمُّرِ إِلَّا إِسْلَامُ، وَعَمُودُهُ الصَّلَاةُ، وَدَرْوَةُ سَنَامِهِ الْجَهَادُ فِي سَيِّلِ اللَّهِ» [أَحْمَد]
والترمذى وابن ماجه]

ความว่า “ประมุขของกิจการคืออัล-อิสลาม เสาทั้งหลาຍของมันคือ
การนมาซ และยอดหลังคาของมันคือการปฏิญาดต่อสู้ในทาง
ของอัลลอห์”

และอัลลอห์นั้นทรงรู้ดีอย่าง

وصلى الله على محمد وآلته وصحابه وسلم.

หนังสือว่าด้วยประเด็นสำคัญสามประการที่มุสลิม
จำเป็นต้องรู้ คือ 1) การรู้จักอัลลอห์ ทั้งในแง่ความรู้
และภาคปฏิบัติ 2) การรู้จักพื้นฐานของศาสนาอิสลาม
ทั้งสามอันดับขั้น คือ อัล-อิสลาม อัล-อيمان และอัล-
อิหุสาน 3) การรู้จักท่านนบี ศีออลลัลลอห์อุลลัยอ
อะสสัลลัม และหน้าที่ของบรรดาศาสนทูต

